

Előfizetési árak:

Egész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 > — >
Negyedévre . 5 > — >
Egy óra . . 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.
hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtatnak.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

vissza nem adunk.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Árva magyar múzsa.

Pécs, 1901. július 19.

Országszerte a legnagyobb fölháborodás hangján tárgyalják a pozsonyi színház ügyét, a hol egy magyar színigazgató vállalkozott a magyar színészet agyonütésére, a mikor a városi képviselőtestület többségének magyarellenes hajlamait legyeztetve, sőt azt egyenesen a saját anyagi előnyére kihasználva, nemcsak ve-
gyes nyelvű társulatot szervezett, de legutóbb már azt is kivitte, hogy eredeti szerződésétől eltérőleg a magyar előadásokat a nyári évadban egészen elejthesse és csakis német előadásokkal gyönyörködtesse a kedves pozsonyi spieszburgereket.

Értjük és teljesen megokoltnak is tartjuk a megsértett nemzeti érzület felháborodását e fölött a kvalifikálhatatlan eljárás fölött, kénytelenek vagyunk azonban figyelmeztetni a jogosan háborgó sajtot, hogy csak félmunkát végez, mikor csupán Belle színigazgatót állítja pellen-
gérre s megfélemezik róla, hogy ebben a szégyenletes dologban ludas más is, akit azonban csak akkor szokás emlegetni, mikor tömjénezésre nyílik alkalom, a mikor azonban kellemetlen kritikát kellene gyakorolni tettei vagy mulasztásai fölött, akkor jótékony fátyolt borítanak becses személyére és csak azokat ütök, akik e tettek vagy mulasztások folytán kerülnek

olyan helyzetbe, hogy disztelen botlásokat kövessenek el.

Belle igazgató kétségtelenül nagy bünt követett el akkor, mikor magyar színigazgató léte, fölhasználva azt az intenciót, a mely Pozsooyban, az ország határszélén fekvő eme nagy és művelt városban a magyar színészetnek kívánt biztos otthont teremteni, ezen a címen eszközölt ki magának bejuthatást a magyarságnak emez elhanyagolt végvárába, mégis nem ezt a célt szolgálta, hanem a saját anyagi előnyét tartva szem előtt, vissza fejlesztette a magyar színészet ügyét s tisztán a jól jövedelmező német múzsa szolgálatára fordítja minden igyekezetét.

Ámde ez ránézve utóvégre is existenciális kérdés; az anyagiakért való küzdelemben pedig jó adag idealizmussal kell megáldva lennie annak, akitől azt kívánjuk, hogy a nemzeti ügy iránt való lelkesedésből utasítsa el magát a kínálkozó alkalmat, a mely bő jövedelemmel kecsegteti az idegen muzsa kultiválásáért.

Hogy egy magyar színigazgató hiányával van az ilyen idealizmusnak, az mindenestre megszegyenítő ránézve; de hogy a magyar kormány tétlenül nézi a magyarság ügyének ilyen csufos kudarcát, az szintén a legnagyobb mértékben megro-
vandó, mert ha egy színigazgatóra existenciális kérdés, hogy cserben hagyja a magyar muzsát, a mely neki azon az

exponált állomáson megélhetést nem nyújthat, akkor viszont a magyarságnak existenciális kérdése, hogy az államhatalom, melynek magasztos föladata megteremteni a magyar nemzeti államot, minden rendelkezésre álló eszközzel siessen annak az elárvult magyar múzsának a segítésére, a melynek erőteljes kifejlődése éppen az olyan veszélyeztetett pontokon leghatalmasabb eszköze a magyar nemzeti érzés megszilárdításának.

A magyar kormány évente tömérdek pénzt fordít színházak segélyezésére. A kolozsvári színházra körülbelül 40.000 forintot áldoz, pedig Kolozsvár néhány száz oláhon és százon kívül egészen magyar város. A budapesti színházak, az operaház és a nemzeti színház százezreket nyelnek el az állami költségéből. Más vidéki városok is — bár aránytalanul csekélyebb mértékben — kapnak állami segélyt. Ez helyes is, mert a kormánynak kötelessége a nyelv és kultúra ápolására áldozatokat hozni.

De ha így van a dolog, miért kerül el az állami szubvenció a pozsonyi magyar színészetet? Ha ott, azon az ör-
helyen, emberileg nem lehetséges a magyar színészetet másképpen főtartani, mint a legkitünőbb társulat szervezésével, a melynek művészi magaslaton álló előadásai vonzzák önkénytelenül azokat is, a kiknek érzélemvilága még idegen a magyarságtól; ha ilyen kitünő társulat ellá-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Egy francia anya.

Németből: Ország Popl.

(Folyt. és vége.)

Az asszony arcán az öröm vonása villant fel: Oh mennyire köszönöm én ezt már előre. Megmondom, miért olyan sürgős nekem ez a szomorú dolog. Az én Susannom legközelebb férjhez megy. A meghatározott hozományt ki kell fizetnem, már pedig ezen okmány nélkül nem tehetem. Leányom pedig olyan férfi neje lesz, a kit szeret és a ki őt imádja.

Mi Devoust asszony kívánságát egész természetesen találtuk; és az elbeszélő a történetet az ironia gyöngéd árnyalatával folytatá: Mi franciák, a házasságnál nem tekintjük az ideális érzelmeket, mint önöknél Németországban. Önöknél még szerelemből házasodnak, a mi sokszor elég kellemetlen dolog; nálunk, franciáknál, a házasság az ész dolga. Az ember tervezget, számít, egymást kölcsönösen eladja, minél drágábban. Néha előfordul tévedés, hanem a dolog nincs olyan véletlenre bízva, mint Önöknél. A férfi az eljegyzés előtt előtárja igényeit, a nő is. Ha a nő nagy hozományt kapott, kényelmet és jólétet kíván. Aha uram, Ön rázza a fejét — mondá ne-

vetve. Pedig bizonyos vagyok benne, kedves barátom, hogy Franciaország ezen józan házasságoknak köszönheti jólétét és nagyságát. A születések száma nem oly nagy, mint Önöknél uram s egy jó nagy hozomány véget vet minden bajnak. No de már elég ebből — mondá a francia azzal a mosolygó ábrázattal, mire az ember bizonytalan volt, vajjon komoly-e a mit mondott, vagy csak tréfa. — Mi az asszony kívánságát egész természetesen találtuk és megígértem, mindent megteszek az ügy érdekében. — Meg is tartottam szavamat. Egy hét múlva már megkapta Devoust asszony a végzést, a melyben férje vagyónának gondviselőjévé nevezték ki. Az asszony szerfölött megörült s köszönetében kifejezte, hogy soha sem fogja elfelejteni, sőt még leányának lakodalmára is meghívott, a mely már a közeli napokra volt kitűzve. — Azonban nem fogadhattam el ezen szives meghívást, mert nem volt időm.

Több hét elmúlt és Devoust asszony mit sem hallatott magáról, bár megígérte, hogy szorgalmasan fog irni és az ő kényes ügyében tanácsomat fogja kikérni. Azonban megértettem hallgatását, hisz egészen leánya boldogságának élt. Azonkívül az üzleti dolgokkal volt elfoglalva és így nem igen maradt szabad ideje.

Egy napon irodámban egy magas, derék és igen elegánsan öltözködött ur jelent meg, kinek napsütötte arca hosszas utazásról tett ta-

nuságot. Láthatóan nyugtalan volt, mlt palástolni igyekezett. — Csaknem egészen üzleti hangon kezdé: Ugy értesültem tanácsos uram, hogy azon ügyet, a melyben a lillei gyártulajdonost, Devoust eszelősnek mondták ki és nejét tették a vagyon gondnokául, Ön vezette.

Mit akart ez az ur s minő szándékkal jött? Azt hitte talán, hogy a párisi törvényszéken az ilyen kinos dolgokért egyedül én vagyok a felelős?

Csodálkozó tekintettel néztem rá, mint a ki az egészről nem ért semmit sem.

— Ah, hát csakugyan Ön az a hivatalnok! — kiáltott fel hevesen. — Mit szól ahhoz, ha én most Önnek felderitem, hogy Önt a leghallatlanabb módon félrevezették, becsapták és hogy a kit Ön eszelősnek mondtott ki, Devoust gyártulajdonos most az én személyemben Ön előtt áll?

A férfi nagy, marcona alakjával még jobban kiegyenesedett és világoskék szeméből azt olvastam ki: Na pimasz, hogy érzed most magad?

Felugrottam székemről és merev, bámuló tekintettel az idegen komoly és kissé kipirult arcára néztem. Mit jelentsen ez az eszeveszett beszéd? Tán egy örvöngővel van dolgom?

Ugy látszik az ember kitalálta gondolatomat, mert előtörő, keserves kacajjal folytatá:

— Igen Önnek igaza van! Az ember megörülhet egy asszony hallatlan gazságán,

tására sokkal több pénz kell, mint a mennyit a színházlátogató közönség szolgáltat: akkor valóságos heroizmust követel a kormány attól a szinigazgatótól, akitől elvárja, hogy a saját vagyonának feláldozásával is szolgálja a nemzeti ügyet, maga pedig ridegen becsapja előtte az államkamra páncélos ajtaját s hagyja vergődni az örállomásra kiküldött katonáját a magyar nemzeti ügynek.

Igaz, hogy bűnös az a katona is, aki bármilyen elhagyatott állapotban is elárulja azt az ügyet, a melynek őrizetére küldték oda, de kétszeresen bűnös az a hadvezér is, aki seregének előőrseivel nem törődik s azokat könnyelműen átengedi a saját sorsuknak. Ilyen hadvezér Széll Kálmán, kinek mint belügyminiszternek gondozására van bízva a magyar színészet sorsa s a kinek a kötelessége lenne megerősíteni azt az őrszemet, a mely magára hagyatva nem képes megküzdeni a földadata elé tornyosuló akadályokkal.

Nem is heroizmusra, csak helyes taktikai érzékre lenne szüksége a belügyminiszternek, hogy ezt bálássa s azt a segítséget megfelelő szubvenció utalványozása által rendelkezésére bocsássa a veszélyeztetett pozsonyi magyar színészetnek. Nem Relle Ivánnak, mert ez oly alaposan kompromittálta a magyarság ügyét ott azon a véghelyen, hanem egy olyan magyar szinigazgatónak, akiben megvan a helyes érzék és a képesség is diadalra vezérelni a magyar művészet ügyét a krakszelhuberek hazájában.

Ha ezt most, mikor a magyar művészt, mint valami utszéli koldust készülnék kitoloncolni az ősi koronázó város falai közül, elmulasztaná Széll Kálmán s továbbra is tétlenül elnézné Rellének a spieszbürgerek gemeinderathjával való trafikálását: akkor bizony ne vegye rossz néven, ha a magyar közvélemény ellene

fordítja azt a németiséget, a melynek utját állni elmulasztja s rámondja, hogy ő a *»dritter im Bunde.«*

A pénz bolondjai.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1901. júl. 19.

Mert ilyenek is vannak. Igaza van annak a német közmondásnak, a mely azt tartja, hogy a pénz igazgatja a világot; mert hát ki volna az, a ki nem szeretne gazdag, pénzes ember lenni? A mindennapi megélhetés küzdelme, a jövő reménye egyképen a pénz körül forog; legfeljebb ebben a küzdelemben, ebben a reménységben térnek el az emberek egymástól. Van a ki becsülettel akarja megszerezni a mindennapi kenyerét s biztosítani jövődjét; van, a ki nem nézi a becsületet, csak saját hasznát, saját megélhetését. Van aztán olyan is, a ki annyira bolondja a pénznek, hogy szinte képtelen módokat kísérel meg, meg akarja csinálni a világot, kijátszani a fennálló társadalmi és törvényes rendet, nem veszi észre, hogy ő magát csalja meg, ő magát játsza ki. Ezek a pénz bolondjai: rendszerint egyszerű, falusi emberek, kik minden egyszerűség mellett is, tudva akarnak tilalmas módon pénzt szerezni de együgyűségük miatt maguk csapják be önmagukat.

Vidéki tudósítónk egyszerre két helyről is ír nekünk olyan csalási történeteket, melynek áldozatai a pénz bolondjai, kik tiltott módon szerettek volna egyszerre sok pénzhez jutni, ehelyett azonban meglevő kis pénzeszközüket is kicsalták tőlük élelmes csalók, kik felhasználták a pénzbolondjainak kapzsiságát s lépre csalták őket a saját hasznukra.

Ujmindszent községben lakik az egyik eset hőse. Basa Józsefnek hívják s van neki egypár száz forint megtakarított pénze is. De Basa József még többre, sok pénzre vágyott, egyszerre meg akart gazdagodni, csak a módját nem tudta, hogy miképp fogjon hozzá. Volt neki egy ismerőse, valami Székely Ferenc nevű kis csányi lakos, kinek már többször emlegette, hogy ő szívesen adna valakinek 50—100 forintot, ki neki megmutatná, hogyan lehet pénzt, sok pénzt szerezni? Székely Ferenc végre is gondolt egy nagyot és komoly

zette — válaszolá hidegen és tettetett nyugalmmal, bár ajkai remegtek a benső izgatottságtól.

A francia, ki vége felé már mind szenvedélyesebben beszélt, félbeszakította a beszédet, erőset lélegzett, selyem kendőcskéjével forró homlokát letörölte és aztán az ő sajátos iróniájával folytató: »Ilyen vereséget még egész jogászai pályafutásomban nem szenvedtem!«

Ugy tűntem föl, mint egy ostoba gyermek, a kit csintalanságon értek s bármilyen keserű is volt a lapdacs, le kellett nyelni és magammal elhitetni, hogy csakugyan Devoust gyáros áll előttem és hogy állításai valók.

Az én megsértett »én«-em fölbredt bennem az olyan vádra, a mivel Devoust ur illetett. Hisz mi jó megfontolás után határozunk.

Devoust ur gúnyosan felkacagva közbeszólt: »Tudom, tudom, uram, ez ne aggaszsa önt. — Őa nem ismerte az asszonyt. Az én szeretetreméltó nőm az egész világ legóvatosabb és legtapasztaltabb jogászát is félrevezeti. És ha leánya szerepel a dologban, a paradicsomi kígyó a legártatlanabb teremtes ez asszonyhoz képest.

— Az én fejem forrt — mondá a francia. Szépen elmondtam mindent Devoust urnak, a hogy történt. Figyelmesen hallgatta és fejével többször igenlőleg bólintott. Majd válaszolá: »Ugy van, a hogy önnek megmondtam. Nőm leánya érdekében nem irtózott

képpel előadta Basának, hogy ő tudna egy módot a meggazdagodásra. Nem is kerül sokba, csak épen annyiba, a mennyit Basa akar rá költeni. Mert a mennyi pénzért akar, annyiért kap háromszor annyi csinált bankót, olyant a mit senki se tud megkülönböztetni az igazitól. Már pedig kell e annál jobb meggazdagodási mód, mint ha valakinek például száz forintért háromszáz forintot adnak cserébe? Hol van az a takarékpénztár, a melyik száz forinttra — kétszáz forint kamatot adna, de mindjárt!?

Persze, hogy a derék ujmindszenti ember kapva kapott az alkalmon. Ő rászán egyelőre száz forintot; megpróbálja a meggazdagodást. Székely Ferenc ezt látva, előrukkolt a kész tervvel. Elmondta nagy reverenciával, hogy ő Pécsen ismer egy nagy urat, a ki a feje egy olyan részvénytársaságnak, a mely háromszoros csinált pénzt ad annak a ki vess. Ehez az urhoz mennek majd be; de az első üzletet nem szokta ez az ur maga végezni, hanem van neki egy megbízott asszonya, a ki átveszi a pénzt a felektől, elviszi hozzá és meg hozza helyette a háromszoros összegű csinált bankót. Ezzel az asszonynyal fognak ők is Pécsen értekezni s ennek adja majd át Basa a pénzt, a mennyiért csinált bankót akar. Ő maga — már mint a derék Székely Ferenc — semmi jutalmat nem kér a közvetítésért; majd meghálálja neki Basa uram, ha már nagyon jól megy a gazdagodás útján.

Ugy is történt. Basa József bejött a mult héten Székely Ferencel Pécsre. Itt megszálltak egy kocsimában, a hová csakhamar beállított egy asszony, a ki Basától átvette a száz forintot azzal, hogy majd a nagyságos urtól mindjárt hozza érte a háromszáz forint bankót. Az idő azonban telt és Székely Ferenc azzal az ürügygel, hogy megnézi, jön-e már az asszony, magára hagyta Basát a kocsimában s elment. Basa József várt, csak várt, de most már nemhogy a »nagyságos ur« küldöttje, de Székely uram sem jött vissza Végre is Basa József megunt a várakozást; nyakába vette a várost, kereste egész nap Székely Ferencet, a nagyságos urat, meg az asszonyt, de bizony egyiket sem találta sehol. Végre is úgy gondolta, hogy nyilván becsaptak. S nagybusan hazament s feljelentette az esetet a csendőrségnek. Persze, kitünt, hogy Székely Ferenc bizony becsapta őt; mert a pécsi nagyságos ur csak mesebeli alak volt s az asszony,

volna a legnagyobb bünténytől és még örülhetek, hogy így történt, mert különben bizonyosan megöltek volna.

— De ön mégis nagyon szigorúan ítél neje fölött. Az ő nagy, vak anyai szeretetében valóban nagy dolgot követett el ön ellen.

Devoust ur mosolyogva szólt közbe: »Bizonyos vagyok a felől, hogy a párisi ügyvédek ezen tettet az anyai szeretet rendkívüli példájaként fogják föltüntetni, azonban én mindent elkövetek, hogy nőmet megöntessék és ezen szavak után bucsuzott Devoust ur, engem nagy nyugtalanságban hagyva.

A gyáros csakugyan keresztülvitte fenyegetéseit. Devoust asszony a vádlottak padjára került. Semmit sem tagadott és elfogulatlan arccal elősorolta azon okokat, a melyek őt azon merész csalásra vezették. »Zsuzsanna az első házasságomból való. Férjem feltékeny volt reám, hogy leányomat jobban szeretem, mint őt. Sőt azt hiszem, Zsuzsannát titokban gyűlölte. A midőn egy kérő leányom kezéért esedezett — egy kérő, kiről tudtam, hogy Zsuzsannát szereti és boldogzá teszi, uram a kért 100,000 frank hozományt megtagadta, pedig ő milliomos! Ezen összeg nélkül természetesen a házasság nem jöhetett létre. Csaknem kétségbeestem Devoust ur nyomorult lösvénységén. Aztán amint a Jöreménytokra elutazott, eszembe jutott az a nagyszerű terv. Keresztülvittem. Voila tout!« — mondá hozzá diadalmasan ez a sajátos asszony. »És most tegyenek vele n, a mit akarnak, vétessék

— kiáltott fel szenvedélyesen és a még némileg palástolt nyugalma végét ért.

— Ne nézzen rám tovább ily kételkedő tekintettel, — ordított már dörgő hangján. — Itt vannak irásaim, ezek bizonyítják, hogy csakugyan Devoust Armand vagyok, a gyártulajdonos Lilleből és hogy az én felső emeletemben, itt fenn a fejemben még elég világos — és itt hevesen a homlokára csapott, aztán a nélkül, hogy válaszomat megvárta volna, indulatosan tovább folytatta. Az az alattomos, cselszövő asszony elutazásomat arra használta fel, hogy ezen szegényletes komédiát hajtotta végre. A szolgaszemélyzetet megvesztegette, az örültek házából kiváltott egy eszelőst és azt úgy mutatta be önöknek, mint az urát. Még sem hisz nekem? Ön ezt bolond dolognak tartja. Jó, én már nőmet följelentettem a lillei törvényszéknél; de legalább szíveskedjék ezen választ elolvasni. Ide, a párisi törvényszékre utasítottak, a hol nőm azt a galád dolgot keresztülvitte és amint az az idegen e határozatot velem közölte, ismét megvető szánakozással nézett rám. »Ennek az asszonynak agyvelejében egy démon működik, különben nem eszelt volna ki ilyen ördögi tervet és nem is vitte volna keresztül annyi ravaszággal — folytatá az idegen rövid kacajjal.

— Uram, mit jelentsen mindez? — kérdezém, bár igen nagy zavarban voltam.

— Hogy Önt és az egész bizottságot kedves nőm a legalávalóbb módon félre-

ki a száz forintot átvette s elinalt vele, Székelynek cinkostársa, egy szentlőrinci menyecske volt.

Hasonlóan pórul járt a hirtelen meggazdagodás vágya miatt a pénznek egy másik bolondja is. Bereg Ferenc, kis-csányi lakos. Őt meg Gergics János, kórosi és Kis Kovács János, tengerini lakosok csalták fel — hasonló csalással — Budapestre s ott az együgyű embertől kétszáz koronát kicsaltak azzal, hogy háromszoros összegű hamis bankót hoznak neki érte. Természetesen a faképnél hagyták s Bereg Ferencnek alig volt annyi pénze, hogy hazajöhetett Budapestről Kis-Csányba, a hol sirva tette meg feljelentését a csalók ellen.

Igaz ugyan, hogy mindkét esetben megindították a szigorú vizsgálatot, de hát a kicsalt pénz seholy sem került még vissza s így most sirathatják könnyelműségüket a hirtelen meggazdagodás miatt kidobott pénzük elvesztése folytán a pénz bolondjai!

A fekete asszony.

(Koritowszky lovag mintájára.)

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1901. július 19.

Koritowszky lovag — a szélhámós öngyilkos — sirja fölött még ki sem zöldült a föld, mindenben hűséges társa, Potocky gróf csak néhány nappal ezelőtt került az igazságszolgalattal kezei közé, s ime, e két lengyel iparlovag s szélhámós iskolája már hivatott követőre talált, mely a közelmúltban Baranyavármegyében érvényesítette tehetségét, eléggé tekintélyes sikerrel.

Az áldozat egyik szomszédos községbeli szőlősgazda, kit a szélhámósok — s ezek élén egy asszony — akként csaptak be, hogy a nép gyermekeit oly könnyen félrevezető nagyuri allüreikkel elszédítették a szerény gazda fejét s aztán elvették házat, szőlőjét, melyet tizezer koronával terheltek meg, mielőtt a vételárból egy krajcárt is fizettek volna.

Az eset részletei a következők:

Baranyavármegyében egyik szomszédos községében, melynek szőlőit még nem pusztította el teljesen a fillokszera s melynek lakossága legnagyobb részét még ma is szőlőtermeléssel foglalkozik, a közelmúltban egy előkelő külsejű uriember látogatta meg Geréb József

le akár a fejemet én céloimat elértem, Zsuzsanna megkapta azt a férfit, a kit szeret, a többivel nem törődöm.

Devoust asszonyt a család miatt és hogy a hatóságot félrevezette, három évi börtönre ítélték. Az ítéletet a legnyugodtabban hallgatta és nevetve mondá: »Mit sem tesz, három év hamar elmulik, azután leányomhoz megyek s mindannyian boldogul élünk majd. Férjem megindítja a válópórt, a mivel én semmitsem törődöm« s itt megvetőleg fittyet hányt. »Ó Zsuzsannáért a legkisebb áldozatra sem volt hajlandó, én meghoztam. Semmi közöm többé hozzá. Kiallom büntetésemet s aztán leányomhoz megyek. Együtt lehetek velük, ez lesz az én boldogságom!«

— Mit szól ehhez? Nem hallatlan ez az anyai szeretet? — fejezé be a francia meséjét

Csodálkozásomat fejeztem ki, nem lehettem udvariatlan. Szépen megköszöntem a mesét és bensőmben némi undort éreztem. Egész más véleményem voltam én az anyai szeretet felől. Nálunk, németeknél ilyesmi nem fordul elő. Mi még mentek maradtunk az ilyen dolgoktól. Megmaradt még az idealizmus. A franciáknál azonban az ilyen dolgot egész egyszerűen veszik. — Ők sokkal nyitabbak, szabadabban gondolkoznak és azért az ilyen dolgokat egész természetesen találják. Az ő természetük mind a magán, mind az állami életben könnyen ragadja őket ilyen csinyre.

odaváló lakost, kiről tudva volt, hogy szőleje eladó. Az előkelő ur, mint Jablonszka grófnő jogtanácsosa mutatkozott be s ama óhajának adott kifejezést, hogy megbizója részére a szőlőt s a benne épült csinos házat megvásárolhassa.

A gazda eleinte vonakodott az ügyet megkötni, midőn azonban a »jogtanácsos« ur kijelentette, hogy a szőlőt csak akkor veszi birtokába, ha a vételár teljesen ki lesz fizetve, megalkudott a jogtanácsossal.

Néhány napra ezután egy a megbizott-nál is előkelőbb külsejű hölgy jelent meg Geréb József házában, mely hölgyről eddig nem tudni még többet, mint azt, hogy fekete hajja s teljesen gyászba volt öltözve.

A hölgy — állítólag Jablonszka grófnő — szintén körülményesen megtekintette a szőlőt és házat s miután az a kut megköttették, a jogtanácsos ur annak rendje és módja szerint két tanu jelenlétében felolvasta a szerződést, a melyben állítólag az volt írva, hogy a vevő grófnő f. évi augusztus hó elsején fizeti le a vételarat s e napon birtokba is lép. Miután ilyformán a gazdának semmi oka sem volt az aggodalomra, aláírták a szerződést, melynek egy példányát a gazdánál hagyták.

Hogy azonban abban a másik szerződésben már mi állt, azt csakhamar megtudta a becsapott gazda, midőn a telekkönyvi hatóság végzését kézbesítették neki, mely szerint a tulajdonát képezett házat és szőlőt átírták Jablonszka grófnőre, mint vevőre, ki egyidejűleg valami Khorn József nevű budapesti magánzó javára tizezer korona váltóadósággal is megterhelte a birtokot.

A szerencsétlen gazdaember természetesen nyomban feljelentést tett a hatóságnál a szélhámósok ellen, kiknek azonban annál bajosabb a nyomára jönni, mert volt elég idejük, körülbelül három hét, hogy gyanútlanul eltűnjenek.

Mindazonáltal a hatóság emberei a legszélesebb körű nyomozást indították meg a csalók után.

Hirek.

Pécs, 1901. július 19.

Az oroszán bajban.

Az oroszán civilizált vadállat, a mennyiben adót is fizetnek utána. A legelső büszkesége volt egy kisebbfajta, amolyan repülő állatseregletnek, a mely városról-városra jár és olcsó beléptidij mellett mutatja a fenevadak előkelőségeit. A menázséria meglehetősen szegényes, az előkelő fenevad vajmi kevés benne és a tulajdonos alig tudott volna megélni a jövedelemből, ha nem lett volna élelmes férfi, a kinek nemcsak vadállatai, hanem praktikus ötletei is vannak. Azt tette, hogy a hány városban megtelepedett, azon kezdte, hogy sorsolást rendezett. Számozott ivvel sorra járta a város jobbmodu lakóit és nem nyugodott addig, a míg egypár számot nem vásároltak a tárgysorsjátékra. A főnyereményről csak annyit árult el, hogy ezer forintot ér; szóval olyasmi, a miért érdemes megreszkizni egypár hatost. A mikor aztán jó csomó szám elkelt, megtörtént a huzás. A szerencsés nyerő boldogan jelentkezett, a derék tulajdonos pedig mosolygva vezette oda — az oroszán ketrechez.

— Ime uram, itt a főnyeremény, tessék gondoskodni az elszállításáról, különben majd én elszállítatom a lakására.

A boldog nyerő persze majd hanyat vágódott rémületében. Sietett kijelenteni, hogy lemond a szerencséről. De a becsületes tulajdonos nem tágitott. Az oroszán többé nem az övé, nincs jussa hozzá. De különben nem bolond, hogy tartsa ezt a bestiát, a mely naponta megeszik egy fél borjut.

— De uram, mondja végül a kétségbe-

esett nyerő, én hajlandó vagyok némi áldozatra is, ha megszabadít ettől a fenevadtól.

És minthogy a tulajdonos derék ember, becsületes ember és méltányos ember, meglelt az alku. A nyerő fizetett száz pengőt, a tulajdonos pedig vitte az oroszánt más városba, új sorsolásra. Jó ideig zavartalanul folyt az üzlet, de addig jár a korsó a kutra, a míg eltörik. Egyszer az oroszán is — fölmondta a szolgáltatást. Az egyik sorsolásnál egy földbirtokos lett a nyertes. Természetesen ő is le akart mondani a nyereményről, de mikora menázséria kirukkolt az érveivel, menten átlátott a szítán. Elmosolyodott, a zsebébe nyult s kihuzott onnan egy revolvert. A tulajdonos elsápadt.

— Agyonlövöm az oroszánomat. Tehe-tem, mert az enyém. — Mindig nagy vágyam volt oroszánt löni, — fájdalom — nem volt rá módom, de most segített a gondviselés.

Erre nagy jelenet játszódott le. A csávába jutott tulajdonos, a kit így megfogott a tulajdon ötlete, familiástul rimánkodott a nyertesnek: ne tegye tönkre. Végre megkönyörtült a földbirtokos, vállat vont és így szolt:

— No jó, barátom. Lemondok a vágyamról. Eladom magának ezt a bestiát és hogy ne mondhasa, nem vagyok gavallér, odaadom ötödáron. Szurjon le kétszáz pengőt és vigye az oroszánját.

Ettől aztán nem is tágitott. És a derék fenevad-csordás, mi telhetett tőle, fizetett, de többé nem csinált lutrit.

Naptrend 1901. július 20-án.

Naptár: szombat, július 20. — Róm. kath.: Illés. — Prot.: Illés. — Görög-kel.: (jul. 7.) Cziriaka. — Zsidó: Ab 4. — Nap két 4 óra 8 perckor; nyugszik 7 óra 30 perckor. — Hold két 9 óra 18 perckor reggel; nyugszik 9 óra 21 perckor este.

Időjelzés: A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: száraz és meleg idő várható.

Katonai ntóállítás a Scholz-féle sörházban d. e 8 órakor.

Amerikai szállótelep ellenőrző bizottságának ülése a városházán d. u. 3 órakor.

Országos kohászati és bányászati egyesület pécsi fiókjának ülése a városházán d. u. 6 órakor.

— (Paulai szent Vince ünnepe.)

Ma volt paulai szent Vince ünnepe, mely napot a pécsi szent Vince-egylet tagjai templomi ájtatossággal ülték meg. Ma reggel ugyanis 8 órakor a városi közkórház kápolnájában Hannay Ferenc dr. teológiai tanár misét mondott s a mise közben szent beszédet tartott, szent Vince érdemeit méltatván. A misén a Rudolfinum s a Matessa árvaház növendékei s az egyesület tagjai szép számmal voltak jelen.

— (Hivatalvizsgálat.) Lapunk tegnap esti számában ily cím alatt megírtuk, hogy br. Fejérváry Imre főispán tegnap a siklósi járás főszolgabírói hivatalában irodavizsgálatot tartott. A vizsgálat során a főispán mindent a legpéldásabb rendben talált. A vármegyei számvevőség részéről Dorossly Lajos alszámvevő vett részt a hivatalvizsgálaton.

— (A hadtestparancsnok szemléje.) Lobkovits Rudolf herceg hadtestparancsnok tegnap este 8 órakor a budapesti gyorsvonattal Pécsre érkezett. Ma reggel a hadtestparancsnok szemlét tartott a pécsi cs. és kir. 52-ik gyalogezred három zászlóaljja fölött, ma délután megvizsgálta a cs. és kir. 52-ik gyalogezred csapatkórházát és felszerelési raktárát. Holnap reggel pedig az ezred legénysége a hadtestparancsnok jelenlétében céllovászatot tart a sátoztábor melletti katonai lövöldében. Lobkovits herceg hadtestparancsnok holnap délután a három órai gyorsvonattal visszautazik Budapestre.

— **(A huszárság konzervei az Esti Levélben.)** Lapunk tegnapi számban megírtuk, hogy mikép tartanak evési gyakorlatokat a bab- és dara-konzervekkel a pécsi 8 ik honvédszázadnál. Ez ügygel ma a fővárosi lapok is foglalkoznak s *Tóth Béla* a „Pesti Hírlap” mai számában az „Esti Levél”-ében a következőket írja:

»Hát a szabályszerű cs. és k. katonai hascsikarás begyakorlása! Mikor a bakába fegyveres erővel diktálják bele a se kutyának, se embernek nem való dara-konzervet s mikor a nyelv apparátus ugyan működött valahogyan, mert hatalmában vagy az embernek és ha kényszerítik, rettentő dolgokra képes; az egész emésztő csatorna azonban tiltakozik a természet megcsufolása ellen és hatalmas antiperistalticus mozgásával bizonyítványt ad ki — a szó teljes értelmében — a nagytekintetű gyár becses főztjéről! (Lásd a mai napi hirt.) Az a konzerv szabályszerű, sőt kelleténél kitünőbb. A hadsereg kémikusai kimutatják a táblázatokban, hogy az analysis szerint sokkal több fehérje, zsír, szénhidrát, hamu és víz van benne, sem mint a szerződés kívánja; mert a gyár nagylelkű, nem riad vissza semmi áldozattól és igazi gerbeaudi ambíciót helyez bele s hogy a főztje felségesen jó legyen. — A katoná azonban — engedelmet kérek a szóért, de elvégre benne van az igen irodalmi tűzokádóhegy szóban is — ki... És kap érte hat órai kurtavasat. Mert nem gyakorolta be kellően azt, a mi háboruban is megeshetik vele, hogy t. i. nem bírja bevenni a pocsek, rossz konzervet, mely szabályszerű és mindenkit elérhet, mint a halál.

Azt gondoltam: a katonai konzerveket mindig magukon a nagyságos és érdemjeles gyáros urakon kellene kipróbálni. És pedig tulajdon ama lefogások és tölcseren való bekebelezések alkalmazásával, mint a táborban. Nem feledvén el a kurta vasat sem; csak hogy nem a hatórást.

— **(A központi választmány tilése.)** Baranyavármegye központi választmánya ma délelőtt tíz órakor a vármegye közgyűlési termében *Tormay Károly* alispán elnöke alatt ülést tartott, melyen az 1902. évre készített képviselőválasztói ideiglenes névjegyzék ellen beérkezett felekezések fölött határoztak.

— **(Ismeretlen öngyilkos.)** A hássági sűrűben néhány arra járó favágó egy körülbelül 22–23 éves fiatalembernek a hullájára akadt. Az öngyilkos fiatalember, kinek zsebeiben mit sem találtak, mi kilélésre felvilágosítást adhatna, nadrágszíjával egy fára felakasztotta magát. Az ismeretlen hulla agnoszkálása végett megindították az eljárást.

— **(Nagy tűz Olaszon.)** Folyó hó 16-án este fél 12 órakor — mint levelezőnk írja — Olaszon kigyuladt egy kazal buza, mely az ott levő összes gabonát — mintegy 500 rakást — úgy az ott levő és *Berghoffer* János tulajdonát képező cséplőgépet is elhamvasztotta. A kár részben megtérül, amennyiben 300 rakás buza biztosítva volt, de a gép nem volt biztosítva. A tűz keletkezési okát még eddig nem lehetett kideríteni. A tűz oltására gondolni sem lehetett és az egész védekezés arra szorítkozott, hogy a tűz továbbterjedését megakadályozták.

— **(Apadnak a vizek.)** A m. kir. földművelésügyi miniszterium vizrajzi osztályának jelentése szerint, a folyamok apadása az egész vonalon általános. A Duna Passautól Linzig körülbelül hat centiméterrel apadt, Budapestnél öt centimétert. Mohács és Paks környékén a Duna négy centimétert apadt s most ennyivel kisebb a normális vízállásnál. A Dráva apadása Eszéknél a legjelentéktelenebb, az egész vonalon az apadás két és hat centiméter között váltakozik.

— **(Az általános koronaszámítás.)** A korona számítás, bár kötelező hivatalosan, még sem ment át a közhasználatba, mert a forint számításához szokott közönség kezén a régi pénznemek is forogtak. Az őszre azonban már általánossá lesz a koronaszámítás, mert szeptemberig bevonják a még forgalomban levő forintosokat, körülbelül 90 millió darabot. Eltűnik akkorra az ötforintos bankjegy is, melynek helyét elfoglalja a tizkoronás bankjegy, amelyből 164 millió korona értékű kerül őszre forgalomba.

— **(A perronjegyek.)** Olyan féle biléta ez, mely a tulajdonosát feljogosítja arra, hogy szabadon járhasson kelhessen valamelyik vasuti állomás perronján, szóval belépti-jegy a sétára s arra, hogy az ember a vonat elindulásakor, utazó kedveseinek utána inthessen a zsebkendővel. Nos hát az ellen nem lehet szólni, hogy a m. á. v. meg ne adóztassza némely családtagok gyöngéd érzelmeit, mert ha már mindenért fizetni kell, akkor elvégre is miért ne fizesse meg az ember a bucsuzás pillanatainak prolongálását. Az utóbbi időben azonban panasz van ezek ellen a perronjegyek ellen, jobban mondva olyan méltatlankodás forma támadt a miatt, hogy a vasuton sem mérik már egyformán az igazságot. Szt. Lőrincről vettük a panaszt, hogy míg gyakran előfordul, hogy a nép gyermekei szabadon bucsuzkodhatnak hozzátartozóiktól, sőt valóságos sétatert csinálnak a perronból, addig a szentlőrinci intelligenciának számos tagját „megadóztatják” még akkor is, ha éppen csak kilép a váróteremből a perronra. Hogy mennyiben jogosult ez a panasz, annak elbírálását a szentlőrinci állomás-főnökségre bizzuk, mert hát legföljebb méltánytalanságról lehet szó, melyhez nem fűzünk kommentárt. De ha tényleg így áll a dolog, akkor ez a história a szentlőrinci intelligenciára legalább is kellemetlen.

— **(Leány-gyűlés a Katalin-utcában.)** Saját különünk tegnap délelőtt besugás folytán (mert nekünk is vannak ám ugynevezett »besugóink«, nemcsak a rend és csend őrjeinek) arról értesült, hogy a Katalin-utcában leány-gyűlés lesz. Leány-gyűlés — micsoda szenzáció ez ebben a holt szezonban, mikor a melegnél csak az unalom a nagyobb! Saját különünk pezsegni érte a vért úgy, hogy nem pezseg a legjobb töltésű pécsi szikviz sem s alig várta a nyolc órai esti harangszót, hogy kiküldhesse magát a Katalin-utcába, a volt *Mathiovits-féle* vendéglőbe, annak is egy kis szobájába, a hol — óh menyei gyönyörűség! — nem lesz más halandó csak ő és vagy két tucat szép, fiatal budaikülvárosi leány, a kik gyűlést tartanak. Gyűlést tartanak egy felette fontos tárgyban. Anna-bált akarnak tartani s erre első sorban

cigányzenéről kell gondoskodni. Azonban az a zenekar, a melyiket szeretnének felfogadni, sokat kér; sokat, vagy legalább is többet, mint a mennyit a leányok zenére szántak. Most hát gyűlésre jönnek össze, hogy azon határozzák el, mit tevék legyenek? Olcsóbb zenekart keressenek-e, vagy több pénzt adjanak ki a cigánynak? És saját különünk ott is volt a leány-gyűlésen; a szép Anikák, Maricák, Nanicák között azonban elfeledte riporteri mivoltát, mert a próféta kebelébe szállt igazhitű muzulmánként képzelte magát, ki a hurik társaságában, a hetedik menyországban van. És csak annyit jegyzett meg, hogy a gyűlés minden incidens nélkül, rendben folyt le s elhatározták, hogy Anna-bál bizonyosan lesz s az a cigány huzza, a melyik olcsóbban s mégis jobban tudja cifrázni a talp alá valót.

— **(Névmagyarosítás.)** *Kohn* Dávid nagybajomi illetőségű ugyanottani lakos vezetőkevének „Pártos”-ra kért átváltoztatása belügyminiszteri rendelettel megengedett.

— **(Mégkéselt ember.)** Felső Iregden a minap véres boszút állt egy ember régi haragosán. *Kocsis Szántó* György ugyanis régóta rossz lábon állt *Kajdacs Kovács* Márton nevű szomszédjával s minden áron vérere szomjazott. Végre most eleget is tett boszuvágyának s este megtámadván Kovácsot, egy késsel több sebet ejtett rajta. A mégkéselt ember sebeiben most otthon fekszik, a boszúálló ellenfelét pedig feljelentette a bíróságnak.

— **(Jelentés a vizről.)** A Tettye forrás vízállásáról a főmérnöki hivatal a következőket jelenti: Folyó hó 19-én reggel 6 órakor a tettyei vizekben 460 kb., az ellentartóban 300 kb. víz volt; a hozzáfolyás 24 óra alatt 1250 köbméternek találtatott.

— **(Csont és régiségi leletek a belvárosi templomnál.)** Két napja már, hogy a belvárosi templom körül a munkások a belvárosi templom restaurálásához szükséges állványok felállításának előkészületein dolgoznak. Ma reggel kezdték meg a talpfák lerakásához szükséges gödrök ásását, melyek közül az egyikben, a templom keleti oldalán néhány centiméternyire a kövezet alatt töménytelen mennyiségű emberi csontot találtak. Eleinte az volt a vélemény, hogy ezek a csontok valamely epidemia korából származnak tömegtemetések folytán, de ez a feltevés a lelet helyére tekintettel valószínűtlen s így nagyobb valószínűséggel bír az a feltevés, hogy a csontok a régi plébánia templom, illetve későbbi mecset kriptájában felhalmozott csontok, melyeket onnan tömegesen s egy gödörbe temettek a mostani lelet helyére. Ugyancsak a templom keleti oldalán, a csontok között találtak egy teljesen ép, a törökvilágból való kőkorsót. A templom nyugoti oldalán, szintén csekély mélységben egy követ találtak »R. I. 1778.« véséssel.

— **(A Drávába fuladt.)** A szabad fürdésnek ismét áldozata van. Egy fiatal, alig husz éves legény az áldozat, kit elnyeltek a folyam habjai. — A napokban történt, hogy *Klenovits* József, eszéki rézöntő, néhány társával a dárдай erdőbe rándult ki, visszafelé aztán csolnokon jöttek. Az erdőben persze ittak s így a társaság a legrózsásabb hangulatban volt. Ekkor támadt a fiatal rézöntőnek

az a szerencsétlen ötlete, hogy megfürdik a Drávában. Hirtelen levetette a ruháját s éppen, midőn a csónak a víz közepére ért, beleugrott a folyamba. Egyszerre aztán eltűnt. Társai azt hitték, hogy szándékosan bukkott a víz alá, de midőn néhány perc elmúlt, aggódni kezdtek s keresték ott, a hol a legény a vízbe ugrott, azonban nem tudták megtalálni. Kle-novics holttestét másnap néhány munkás a kotrógépeknél fogta ki a Drávából.

— **(Posta-távirda-szolgák keresetnek.)** A pécsi posta és távirdaigazgatóság kerületében több ideiglenes minőségű posta- és távirdaszolgai állás van üresedésben. Pályázni augusztus hó 22-ig lehet a pécsi posta- és távirdaigazgatósághoz.

— **(Verekedő cigányok.)** Noll József és Kehl János rácpetrei lakosok, künn a mezőn a buzában legelni láttak négy gebét tegnapelőtt este. Odamentek hát és a lovakat, mert tilosban fogták azokat, be akarták hajtani a községhez. Azonban előtörtek a közeli erdőből a lovak gazdái, négy kóborcigány és — mint levelezőnk jelenti — botokkal felfegyverkezve megtámadták Noll Józsefet és Kehl Jánost s véresre verték őket. A megvert emberek feljelentésére hármat a verekedő cigányok közül még aznap letartóztattak; ezek Kolompár József, herendi, Nikolics János lothárdi és Varga Pál, személyi illetőségű kóborcigányok s ma be is hozták őket a pécsi királyi ügyészséghez. A negyedik cigány Kovács Mátyás lancsuki illetőségű, megugrott a verekedés színhelyéről s eddig még nem akadtak a nyomára.

— **(Hullámsirban.)** Tegnapelőtt Mőzsről Tolnára ment Gallay István 10 éves fiú a Dunába fürdeni, a hol oly mélyre ment, hogy — mivel uszni nem tudott — csakhamar alámerült és a hullámsirban lelte halálát. Holttestét kifogták és tegnap temették el.

— **(Haragszik az osztrák sógor.)** Nem tartozik a ritkaságok közé, hogy megharagszik ránk az osztrák sógor, ki — mi tagadás benne — legalább is szeret beünket úgy — mint mi őt. Különbösen haragos volta dacára is, igen csendesesen viselkedik a sógor, csak ha néha magyar irás kerül a kezébe, akkor el kezd mérgeledni, mint a sváb bogár, ha „Zacherline“-t fujnak a szeme közé. A napokban megtörtént, hogy az egyik helybeli biztosító intézetnek valami dolga akadt a bécsi rendőrséggel, melyet levélben óhajtott elintézni s bár a biztosító intézetek ugyancsak nem idegenkednek a német levelezéstől, dicséretére legyen mondva, magyar szövegű levelet menesztettek Bécsbe. No hát meg is adták ennek az árát, amennyiben az osztrák sógor visszaküldte a levelet, ama megjegyzéssel, hogy „unverständlich“, ami annyit jelent, hogy érthetetlen! Hát bizony mi is ezt mondjuk a német megjegyzésére, de reményeljük, hogy egyszer már majd megszokja tán a német sógor is a magyar levelezést, ha látni fogja, hogy mi nem adjuk be a derekunkat.

— **(A dinamit töltény.)** Nem csekély meglepetést keltett a napokban Rác Kozáron az a hír, hogy az egyik gazda a földjéhez vezető uton egy dinamit töltényt talált.

Ez a hír annál nagyobb szenzációt keltett, mert a községben nincs bánya, vagy olyasmi, mi a veszedelmes patron megtalálását indokoltta tegye. A szenzáció azonban nem sokáig tarthatta magát, mert a mint a gazda nagy óvatosan beszállította a töltényt a rác-kozári községhez, ott kisütötték, hogy a veszedelmes dinamit patron nem egyéb, mint egy közönséges viharágyu löveg, a miből a községbe több is van s a mely valószínűleg szállítás közben veszett el.

— **(A csodagyermek.)** A napokban egy fiatal férj elutazott a fővárosba. Kétfős megbizatást akart elintézni. A hosszú lábu golya közeledett a háza felé s így gyermekkelengyét akart vásárolni. s azonkívül valami szőnyegre is volt szüksége. Utközben eszébe jutott, hogy nem tudja a szőnyeg méreteit, sürgönyözött haza a sógornéjának a méretekért. S egyuttal kérte, hogy tudassa a feleségének hogylétét. Az alatt otthon váratlanul megérkezett a golya. A sógorné izgatott is volt s egy sürgönyön akarta tudatni a boldog apával, úgy az áldást, mint a szőnyeg méreteit. Így történt hát, hogy a boldog atya ezt a sürgönyt kapta:

„X. Y. urnak Budapestén.

Feleségednek gyönyörű fugyermeke született. Négy méter hosszú, három méter széles. Margit csókolat.

Hogy a boldog férj mit szolt a csodagyermekhez, arról hallgat a krónika.

— **(„Ne tessék haragudni“ ...)** Ezzel végződik egy falusi szerelmi duett má-

ismét s ekkor is a legrosszabb kedélyhangulatban. Midőn azonban látta, hogy Celinének minden tagja merev s arca is szomorú, nyakába borult s mindenféle nyájas szavakkal halmozta őt el, aztán vizet forralt, bodzateát készített s megitta a cseléddel.

— Oh, — sóhajtott Celinét megcsókolva — bocsáss meg, én valóban csunya teremtés vagyok.

— Hadd el kedves gyermek — viszonzá Celine; — ugyan ki mondhatna ily bohóságot rólad? Hát haragszom-e én rád azért? Oka vagy-e te annak, hogy az eső esett és minket az a mogorva erdőmester oly barátságosan arccal fogadott?

Antoinettenek biborveres lett az arca.

— Hallgass, — szolt ajkára téve kezét — s ne is emlékeztess többé eme nevetséges kalandra. Halálra szégyelem magamat.

Zokogás fojtotta el a leánynak hangját; az agg cseléd karjai közé vetette magát s könyek peregtek alá arcán. A Celine nyájaskodásának végre sikerült őt megnyugtatni, ám a majorsági jelenetet nem tudta vele elejtetni.

Több napon keresztül merengő és szóvalan volt a leányka. Csupán a szemét kellett lehunynia, hogy lássa Duhour Jakabot a kandalló párkányához támaszkodva, a mint őt dőlőfős szánakozással nézte. Az a kémlő pillantás, mely már a majorban is megfosztotta hidegvérétől, is mindenütt üldözte, még álmában is.

Mikor Evonyme újra meglátta Lisleéket, Antoinettenek első szava is a kérelem volt, hogy atyjának azt a

— Hadd gondolja az az ur azt, a mi neki tetszik, — szolt Antoinette.

Miközben e szavakat úgy félvállról odadobta egész elhatározottsággal lépett ki az erdőből s a még lábán álló gabnán egyenes irányban vágott át, a majorság felé. Celine bicogva követte őt. Antoinette átment a nagy udvaron, anélkül, hogy a felriasztott baromfiak lármájával avagy a majorosné bámuló szemével törődött volna. Aztán egyenesen az Evonyme lakása felé sietett, a meg-gondolásra sem akarva magának időt engedni. Főlemelt fővel, de dobogó szívvel, melyhez átázott bokrétáját szoritotta, lépett a hajlékba.

A két jó barát már kávézott s dohányozva ült a kandallónál félig elhamvadtt tüze mellett, mig velök szemben egy nyitott ablakon át szabad kilátásuk nyílt a zöldelő völgyzuga és párolgó erdőre.

Antoinette látására Evonyme fölugrott ültéből. Jakab is főlemelkedett, félre tette szivarját s nyugtalan pillantásokat vetett barátjára és a leánykára.

— Ejh!, hát kegyed az? — szolalt meg végre Evonyme.

Antoinette a szoba közepén állt, bokrétáját kezében tartva, csillogó szemmel s esőtől nedves arccal, mig hajáról, ruhájáról csurgott a víz; olyan volt mint egy vízi tündér.

Evonyme egy szót se szolt; kedvetlennék és zavartnak látszott. Egy pillanatig oly csend uralkodott, hogy a pacsirták dalát is hallani lehetett a gabnaföldek között. Antoinette, ki érezte, hogy bátorsága kezdi elhagyni, iparkodott gyöngeségén erőt venni.

sodik felvonása, melynek utolsó jelenete azonban alighanem a bíróság előtt fog lejárni. Kis *Mérő* József, patacsi lakos a napokban panaszt emelt a községi elöljáróságnál, hogy *Tamás János* nevű béreslegénye megszökött. Alig azonban, hogy a hatóság emberei nyomozni kezdték a megszökött béreslegényt, a gazda már azzal a panasszal állt elő, hogy azóta *Herdi Katalin* nevű cselédje is megszökött, előbb azonban a gazda távollétében feltörte annak szekrényét, kilopta onnan cselédkönyvét s ötven korona készpénzt, s a pénz helyére egy cédulát tett azzal a komikus felirattal, hogy: „ne tessék haragudni!” Miután valószínű, hogy a szökevények együtt tűntek el, a hatóság emberei most ebben az irányban folytatják a nyomozást.

— **(Gyújtó villám.)** Duna-Földvárrott a minap óriási zivatar volt. Szakadatlan dörgés és villámlás közben az eső valósággal ömlött. Az utcákon a víz néhol méter magasságban folyt. A villám több helyt le is ütött, 2 helyen gyújtott. Az egyik villámcsapás felgyújtotta *Berény Ignác* községi közgyám préházát. A tető teljesen leégett, sőt a helyiségben levő üres hordók közül is több megégett, megperzselődött. A kár 460 korona; biztosítva nem volt. A másik gyújtó villám felgyújtotta özv. *Csikós Szabó Istvánné* szalmáját a Bakaszálláson, de számottevő kárt nem okozhatott, mert a közeli szállásokról összesereglett emberek a tüzet már a keletkezési helyen hamarosan elfojtották. Szintén a villám csapott be *Pintér István* ócsényi lakos házába is. A pad-

láson összehalmozott takarmány széna az épülettel egyetemben a tűz martaléka lett. Az ócsényi tűzoltóság nyomban megjelent a helyszínén s a tüzet lokalizálta. A kár 1300 korona. Gyöngön *Klein Endre* préházába ütött be a villám. A préházban levő *Wiedermann Péterné* agyonsujtotta. A préház elégett a kár 400 koronát tesz ki.

— **(Megvadult ló.)** Az egyik közeli községben tegnap délután a falun végig száguldott *Marok István* egyik lova s rohantában átgázolt özv. *Boros Ignác* né, a ki súlyos zúzódásokat szenvedett. Óriási hajsza után sikerült megfogni a megvadult lovat s ekkor kitűnt, hogy a ló fülében égő tapló volt s ez ettől vadult meg. Most keresik, hogy ki a bűnös.

— **(Valódi ezüstartágyak)** tömör nehéz kivitelben, nevezetesen teljes evőkészletek pompásan összeállítva, szép ezüst asztali állványok, sütemény és névjegy kosarak, csinos felszolgáló tálcák, pazar, szép kivitelű tea, kávé, cognac, fagyalt és punsch szervizek igen gazdag választékban, megtekinthetők *Schönwald Imrénél*.

Művészet, irodalom.

○ **Szerződtetés.** Özv. *Tiszai Dezsőné*, színházunk igazgatója, szerződtette *Kürthy Margitot*, jelenleg a kecskeméti társulat tagját, ki a vidék egyik jobb drámai színésznője.

○ **Felhívás előfizetésre.** *Perjéssy* Lajos áll. főreál. tanár, a „Délvidék” szerkesz-

tője október hónapban 14 ivre terjedő kötetben kiadja elbeszéléseit. A munkához *Herceg Ferenc* írta az előszót. Megrendelhető a bizományosnál *Singer és Wolfner*él Budapesten, vagy a szerzőnél Versecen. A könyv ára 2 korona.

○ **Régi metszetek** közt lapozgatva, csodálatosan lep meg bennünket a mult idők hangulata. Ezekből a sárga, dohos szagu lapokból az emberiség egész történelmének kísértete száll elénk. Ezeknek a régi képeknek a kiadásával igen nagy szolgálatot tesz a tudományok és irodalomnak, sőt a művészetnek is az a vállalat, a mely Nagy Képes Világtörténet címen immár a VII. kötetig jutott s melyet *Marcali Henrik*, a tudós egyetemi tanár szerkeszt. A nagy munka 12 kötetben lesz teljes. Egy egy kötet ára diszes félbörkötésben 16 korona; füzeteként is kapható 60 fillérjével. Megjelen minden héten egy füzet. Kapható a kiadóknál (*Révai Testvérek Irod. Int. Rt.* Budapest, VIII., Ullői-ut 28. sz.) s minden hazai könyvkereskedés útján.

Pécs szab. kir. város

meteorologiai állomása jegyzetei

1901. július 19. délután 2 órakor.

Barometer (redukált) = 764.6 mm. (súlydó.)

Hőmérsék = 27.0 °C.

> maximuma: 26.8 °C. } tegnap.

> minimuma: 19.7 °C. }

Páranyomás: 9.8 mm.

Relatív nedvesség: 37. %

Felhőzet: 6° Cum. NV.

Szélirány s erő: SE. 3. —

Csapadék 24 órai: 0. — Harmatp. 10.4 °C.

Meleg, vált. felhőzet s zivatarra hajlam.

Dr. *Czifer*.

— Bizonyíval, én vagyok! — válaszolt a fiatal leány kissé elfogódva. — Ön nekem egy kötet Musset-vel adósom, édes Evonyme! De, úgy látom, háborgattam önöket. Ez az ur meg fog nekem bocsátani.

Jakab némán hajtotta magát meg s fekete szemét kíváncsian szögezte az új jelenségre.

— Egy sétat tettem az erdőben, — dadogta, mosolyra erőltetve ajkát; — az eső meglepett minket, és én ama gondolatra jöttem . . . azaz, hogy Celine egyáltalában itt akart menedéket keresni.

Jakabnak rászögezett szeme kihozta a leánykát sodrából. Az erdész arca elkomorult, a mint a semmi valószínűséggel nem bíró történetet hallotta. A leány lopva tekingetett az erdészre és szigorú arcáról leolvasta nem helyeslő gondolatait. Nem is tudta mondatát befejezni s Celine felé fordult, hogy zavarát elpalástolhassa.

— Jöjjenek, — szólt Evonyme, ki magában mosolygott, de mégis szájalmat érzett a leányka iránt — jöjjenek, szárítsák meg a ruháikat mind a ketten. Jövőre pedig jó lesz a légméretől tanácsot kérni, mielőtt a valclavini erdőségbe hatolni merészkednének!

Ama sajnálkozó gunyos hang, a melylyel Evonyme az utóbbi szavakat kiejtő, fölingerelte Antoinettet.

Evonyme sajnálkozása Duhour előtt nagyon zokon esett neki. Balga tette fölött keletkezett bánata a benső megaláztatás érzetével vegyült össze s idegeit nagyon fölizgatta.

— Köszönöm! szólt, büszkén fölegyenésedve. — Én nem áztam át s legokosabban cselekszem, ha hazatérek. Jer, Celine az idő derülni kezd.

— Ejh, hiszen csak úgy szakad az eső — kiáltott föl Celine kedvetlenül.

— Nem, nem! — szólt a leány. — Jer.

Anélkül, hogy az őt egykedvűleg szemlélő Jakabra nézett, Evonymenek a kérelmére hallgatott volna, ki őt váltig marasztalta, magával vont a Celine-t s eltűnt a zuhogó esőben.

— Különös teremtés ez, — szólt Jakab Evonymehoz, midőn ez újra betette az ajtót.

A fiatal erdész újra fölvette a szivarját s föl-alá sétálgatott.

— E leányka barátaim egyikének, Lisle urnak a leánya, valóságos elkényeztetett gyermek, ki valamely párisi nevelőintézetben ferde nevelést kapott. Azonban nem szabad őt a látszat után elítélned; biztosíthatlak arról, hogy neki igen jó szive van s kitűnő természete.

S a jó Evonyme igyekezett Antoinettenek minden jó tulajdonait elősorolni.

— Hüm! — szólt Jakab — ő is afféle divatos hölgyek egyike, a kiket én a világért sem szeretek és akik-től én félek.

III.

Szünetlen csepergő esőben, szóltanul ballagtak a nők hazafelé. Alig hogy haza érkeztek, Antoinette fölment a szobájába, bezárkózott és csak estefelé mutatta magát

Törvénykezés.

§ A tolvaj diák. Tavaly ősz táján a pécsi kereskedelmi iskolára nézve igen kellemtelen dolog történt, a mennyiben kisült, hogy egy növendéke az erény utjáról letérve, a lopás szép mesgyéjére tért. Ez a fiatal ember *Koslovics* Antal kereskedelmi iskolai tanuló volt, a ki július, augusztus és szeptember hónapok elején, összesen öt ízben egy álkulcs segítségével a belvárosi zene és muzem termébe behatolt és onnan több dolgot elloptott. A zene teremből ellopta *Lóhr* Vilmos 300 korona értékű hegedűjét, azután a muzeumból több fizikai készüléket, továbbá 70 drb. ásványt. E miatt ma megtartották a főtárgyalást, a hol vétkét beismerte és a rossz utra tért fiatal embert 6 havi börtönrre, 3 évi hivatalvesztésre s politikai jogainak felfüggesztésére ítélték.

§ A perselyt feltörő tanító. Tavaly a havihegyi kápolnában rajt kaptak egy végzett tanítót, *Zsabka* Gyulát, a ki ép a templom perselyét akarta feltörni. A kis szöveget, a mi a perselyt elzárta, lefeszítette és ép be akart nyulni a perselybe, a mikor a harangozó a templomba lépett és meglepte a tanítót. Persze az esetet feljelentette, a miért ma tartották a törvényszéken a főtárgyalást. Bűnét töredelmesen beismerte s melegségül azt hozta föl, hogy a nagy inség vitte rá erre a bűnre. Ezen enyhítő körülményt tekintetbe véve, *Zsabka* Gyulát 2 havi fogházra és egy évi hivatalvesztésre ítélték.

Szóbeli tárgyalások jegyzéke a pécsi kir. törvényszéknél.

1901. július hó 22-én.

1. Gilicer Julcsa — Vitkovics Jánosné d. e. 9 órákor.
2. Ifj. Scherdán György — Mayer József d. e. háromnegyed 10 órákor.
3. Lukács József — Morovics Antal d. e. fél 11 órákor.
4. Schwartz Lázár — Simics József d. e. egy-negyed 12 órákor.

1901. július hó 24-én.

1. Wimmer Ignác — dr. Kaufer Jenő d. e. 9 órákor.
2. Kovács Ödön és neje — özv. Ley Józsefné d. e. háromnegyed 10 órákor.
3. Kovács Ödönné — Kis Gadó János d. e. fél 11 órákor.
4. Reinold Gáspár és Mihály cég — Krassner Henrik d. e. egy-negyed 12 órákor.

Bűnügyi felelőviteli tárgyalások a pécsi kir. törvényszéknél.

1901. július hó 22-én.

4160. Galambos Imre ellen közcsend elleni kihágás miatt.
4156. Szabadi János ellen csalás miatt.
3391. Sórics Antal és Tóth Ilona ellen vallás elleni vétség és becsületsértés miatt.
3967. Szeidl József és társai ellen hatóságok elleni kihágás miatt.
4160. Faber Lipót és társa ellen hatóság előtti rágalmozás miatt.
3964. Borbás József és társai ellen súlyos testi sértés és becsületsértés miatt.

4177. Engelmann Ignác ellen hatóság előtti rágalmozás miatt.

1901. július hó 24-én.

4360. Molnár Ferenc és társa ellen súlyos testi sértés miatt.

1901. július hó 26-án.

4441. Horváth Gyula és neje ellen becsület sértés, ug. Géci Gáborné ellen becsület sértés miatt.

4343. Csertán István ellen becsület sértés miatt.

4341. Reiter Gáspárné ellen rágalmozás és becsületsértés miatt.

4301. Szászi Imre és neje ellen becsület sértés miatt.

4227. Vér Ferencné ellen becsületsértés miatt.

4429. Néma Mihályné és társa ellen becsületsértés miatt.

4433. Gabelics Györgyné ellen könnyű testi sértés és becsületsértés; — Höffler Andrásné ellen becsületsértés miatt.

Tanügy.

Iskolai Értesítők.

— A pécsi „Miasszonyunk“-ról nevezett rend nevelő-intézetének Értesítője az 1900-901 iskolai évről. —

„Tanácsok intézetünkben távozó növendékeink számára“ ilyen címen ad hasznos utmutatót az Értesítőben M. *Scholastika* az intézetet végzett növendékek számára. Anyai tanácsok ezek, melyeket ha betartanak leányaink, bizonyára megelégedettség és boldogság vár rajuk az életben is, hová kilépnek a zárda falai közül.

A *Kelemen* Mihály, dr. kanonok igazgatása alatt álló intézetben 3 hitoktató és 20 tanítónő működött; még pedig 4 okleveles polgáriskolai, 11 okleveles elemiiskolai, 1 okleveles kézimunka tanítónő, 2 segédtanítónő és 1 tantónő. Az intézet hazafias és vallásos ünnepélyeket tartott. Az egészségi állapot nem a legkedvezőbb volt; mert a vörheny uralkodott. Négyen meg is haltak a növendékek közül.

A *külső elemi* iskola I. osztályában 71; a II-ban 68; a III-ban is 68 és a IV-ben is 68 növendék volt. A *belső elemi* iskola I. osztályában 26; a II-ban 27; a III-ban 23 és a IV-ben 25 növendék volt. A *külső polgári* iskola I. osztályában 61; a II-ban 52, a III-ban 29 és a IV-ben 44 tanuló volt. A *belső polgári* iskola I. osztályában 9; a II-ban 5; a III-ban 10 és a IV-ben 13 növendék volt.

Az *elemi iskolába* beiratkozott összesen 424; kimaradt 44; meghalt 4 növendék s így az év végén volt 351 növendék; köztük róm. kath. 409; pécsi 292, baranyamegyei 60.

A *polgári iskolákba* beiratkozott összesen 238 rendes és 37 magántanuló. Kimaradt 14; meghalt 1 s így az év végén volt 260. Róm. kath. volt a beírtak között 267; pécsi 126; baranyamegyei 80 növendék.

A *belső elemi* iskolában az I. osztályban kitűnő volt 12, elégtelen 17 növendék; a II-ban kitűnő 14, elégtelen 7; a III-ban kitűnő 6, elégtelen 15; a IV-ben kitűnő 8, elégtelen 6. A *külső elemi* iskola I. osztályában kitűnő volt 14, elégtelen 1; a II-ban kitűnő 13, elégtelen egy sem; a III-ban kitűnő 2, elégtelen 1 és a IV-ben kitűnő 9, elégtelen egy sem. Összesen kitűnő volt 84, elégtelen 48; osztályzatot nem kapott 48! jeles volt 64, jó 92 és elégséges 89 növendék.

A *külső polgári* iskola I. osztályában kitűnő volt 7, elégtelen 5 növendék; a II-ban kitűnő volt 11, elégtelen 3; a III-ban kitűnő volt 10, elégtelen 1 és a IV-ben kitűnő volt 6, elégtelen egy sem. A *belső polgári* iskola

I. osztályában kitűnő volt 4 növendék; a II-ban kitűnő 1; a III-ban kitűnő 4! a IV-ben kitűnő 7 volt; elégtelen a négy osztályban egy sem volt. Összesen a polgári iskolában kitűnő volt 50; elégtelen 12; nem osztályzatot 15; jeles volt 68; jó 69 és elégséges 24 növendék.

Közgazdaság.

□ **Allatjárványok.** Bács-Bodrogh megyei *Kis-Kér* községben a sertésvész járványosan fellépett. — Ugyane megye *Temerin* községében az ott eddig szórványosan uralgott sertésvész járványossá fajult. — Tolnavármegye *Madócsa* községének sertésállományában a sertésorbánc járványosan fellépett. — Ugyane vármegye *Nagy Vejte* községében a szarvasmarha állományban az ivarszervi hólyagos kiütés járványszerűleg fellépett.

□ **Az államvasutak köréből.** A magy. kir. államvasutak igazgatóságától nyert értesülés szerint f. é. augusztus hó 1-től kezdve a körös-belovár—verőce—barcsi h. é. vasuton a belovár—misulinováci viszonylatban a II-ik szomszédos forgalom menetdíjai helyett az I-ső szomszédos forgalom menetdíjai fognak számítani.

□ **A tejszövetkezetek szerződése.** Több esetben fordult már elő, hogy a tejszövetkezetek a termelőkre nézve hátrányos kikötéseket vettek fel szerződéseikbe. *Darányi* Ignác földmivelésügyi m. kir. miniszter a visszaélések korlátozása végett átiratot intézett a törvényhatóságokhoz és a gazdasági egyesületekhez, a melyben értesíti a termelőket, hogy mielőtt szerződéseiket a tejszövetkezetekkel megkötnék, forduljanak az országos tejbizottsági felügyelőséghez, hol a kellő utasításokkal és tájékoztatásokkal utba igazítják a feleket.

□ **Az állatorvosok szabadságideje.** Az állami állatorvosok szabadságidejére nézve *Darányi* Ignác, földmivelésügyi miniszter rendelkezett. E szerint az állami orvosok nyolc napon felüli szabadságidőt kérő kérvényeiket hivatalos főnökök ajánlatával a főispánhoz tartoznak benyújtani. A főispán a kérvényt a belügyminiszterhez terjeszti föl, ki a szabadságidőt engedélyezi. A szabadság megkezdését pedig a kerületi allategészségügyi felügyelőnek kell bejelenteni.

TÁVIRATOK.

— Meggyilkolt főkonzul.

(A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Valparaísoban *Sanchezban* Arios ekvadori főkonzult meggyilkolták. *Rálöttek, leszurták és a fület levágták.* Több ekvadori embert letartóztattak.

— Tüntetés Saragosában.

(A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Saragosában* a tüntetők bevették az érseki palota és több templom ablakait. A rendőrséget megdobálták. Több asszony megsebesült.

— **Tűz Kóbányán.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A kóbányai régi fegyvergyári laktanyában az elmúlt éjjel tűz támadt. A mennyezet beégett. A katonák nem tudták a tüzet eloltani. Ez csak hosszas munka után a tűzoltóságnak sikerült. A kár nagy.

— **A szegedi kendergyár égése.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Mint Szegedről távirják, az ottani kenderkikészítő gyárban az éjjel nagy tűz volt, mely **négyszázmétermázsza kendert bamvasztott el. A kár buszezer korona.**
— Ugyanott kigyuladt az alsóvárosi szérűskert, **hol harminc gazdának egész évi termése odaveszett.**

— **Sziklaomlás.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) **Segesvárott** a „Villa Franco“ nyaralóhoz vezető uton sziklaomlás történt, mely eltemette **Wolf György** nének a hegyi uton játszódozó négy gyermekét. Hárman közülök halva maradtak, a negyedik is haldoklik.

— **Bányalégrobbanás.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A duxi „Lajos“ aknában bányalégrobbanás történt. Hárman meghaltak, többen megsebesültek.

VASUTI MENETREND.

Ervényes május 1-étől.

PÉCSRŐL INDUL:

	Gy. v.	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.
Budapestre	8-22	11-41	3-03	11-10
B.-Szt.-Lőrincs	8-48	12-13	3-36	11-44

(B.-Szt.-Lőrincsről indul

B.-Sellyére v. v. 4-55, tv. sz. sz. 9-17, v. v. 3-50)

B.-Sellyére érke	6-04	10-34	4-59	
Uj-Dombóvár érke	9-57	1-34	5-01	1-84

(Kaposvár felé ind.

gy. v. 10-08, sz. v. 1-55, gy. v. 6-31, sz. v. 2-15, szv. 4-47

(Bátaszék felé sz. v. 3-19 tv. sz. sz. 2-30)

Uj-Dombóvárról ind.	10-04	2-32	5-21	2-56
Budapestre k. p. u. é.	1-25	8-00	8-35	8-20

	Sz. v.	V. v.	Sz. v.
Barcs-N.-Kanizsa-Bécs felé	3-03	8-28	6-47

B.-Szt.-Lőrincs	3-36	9-06	7-26
Szigetvár	4-42	1-13	9-8-04

Kaposvárra indul V. v. 5-15 V. v. 11-10.

érkezik 8-21 2-49

Barcs	5-14	10-56	9-00
N.-Kanizsa	1-26	11-52	
Bécs	9-35	8-50	

	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.	Gy. v.
Essék felé	5-42	12-30	4-23	8-35
Ússógh érke	6-58	12-43	4-37	8-58
Villány	6-48	1-29	5-24	9-38

Mohács felé sz. v. 7-06 szv. 10-35 sz. v. 1-55 sz. v. 10-06				
Mohács érke	7-50	11-35	2-39	10-49

Villány ind.	6-53	1-34	5-29	9-43
Essék	8-07	2-45	6-45	11-01

Hajó közlekedés Budapest-Zimonyi vonal, lefelé minden szerdán pénteken és vasárnap indul előtte való este 10 óra, fölfelé minden péntek, vasárnap és kedden 2-00

Budapest-Mohácsi vonal: Budapestről indul naponként délben 12-00. Mohácsra érkezik este 9-56

Mohács-Budapesti vonal; naponként Mohácsról indul 11 órakor. Budapestre érkezik éjjel 1 ó. 20 p. éjjel.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTAV PLEININGER FERENC
 TAISZ JÓZSEF
 kiadó.

Hirdetések.

Faládák

(kisztnik)

olcsó áron kaphatók
 Mária-utca 1-ső szám alatt.

Uj-drogueria.

Tudatom a n. é. közönséggel, hogy a mai napon a hivatalos vizsgálat megejtése után **drogua- és illatszer-üzletet nyitottam.**

Minden e szakmába vágó árukat a legelső cégektől szereztem be. Megrendeléseket a legpontosabban teljesítem. A nagyrádemű közönség szives pártfogását kéri, tisztelettel

KREBSZ ÖDÖN,
 droguista.

Pécs, Irgalmasok-utca 10.
 (A Béka-bolt mellett.)

Mindenki
meggyőződést

szerezhet, hogy

Klein Sándornál

Pécs, Széchenyi-tér 7.

van a legolcsóbb, legjobb

férfi és gyermek-

RUHA

beszerzési forrás.

Rendkívüli **olcsó árak mellett** minden ruhadarab kitűnő minőségű szövetből, tartósan és izléseken van elkészítve.

Midőn még t. vevőim figyelmét azon kedvezményre is felhívom, hogy javítások és ruhák vasalását díjazás nélkül elvállalom, vagyok kitűnő tisztelettel

Klein Sándor.

Legszebb kirándulási hely!

Pécs-Bányatelepen az 1000 éves gesztenyefához címzett vendéglő!

Van szerencsém a n. t. kiránduló közönségnek tudomására adni, hogy helyiségemben az idén is, úgy mint minden évben

kellemes

üdülő helyet

talál.

Jó és izletes ételek, kitűnő italok, pontos kiszolgálás mellett kaphatók.

Minden vasár- és ünneppnapon zene.

Társaskocsik a Magyar Király szállótól naponta a szükséglet-hez képest közlekednek.

Számos látogatást kér

kiváló tisztelettel

Gebhardt István,

vendéglős

☛ **Telefon: 155.** ☛

